

Številka: 007-52/2018/

Datum: 16.11.2018

Ministrstvo za pravosodje
Direktorat za kaznovalno pravo in človekove pravice
gp.mp@gov.si

ZADEVA: Predlog novega Zakona o varstvu osebnih podatkov (ZVOP-2) – EVA: 2017-2030-0039
– MNENJE

ZVEZA: gradivo prejeto po e-pošti dne 9. 11. 2018

Spoštovani,

zahvaljujemo se vam za poslan predlog novega Zakona o varstvu osebnih podatkov (ZVOP-2) – EVA: 2017-2030-0039 (v nadaljevanju predlog ZVOP-2), ki ste nam ga poslali dne 9. 11. 2018 in ki zagotavlja izvrševanje Uredbe (EU) 2016/679 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. aprila 2016 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov ter o razveljavitvi Direktive 95/46/ES (v nadaljevanju Splošna uredba) in prenos Direktive (EU) 2016/680 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. aprila 2016 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov, ki jih pristojni organi obdelujejo za namene preprečevanja, preiskovanja, odkrivanja ali pregona kaznivih dejanj ali izvrševanja kazenskih sankcij, in o prostem pretoku takih podatkov ter o razveljavitvi Okvirnega sklepa Sveta 2008/977/PNZ (v nadaljevanju Direktiva) v Republiki Sloveniji.

Informacijski pooblaščenec (v nadaljevanju IP) pozdravlja številne dopolnitve in prizadevanja predlagatelja, da se s predlogom ZVOP-2 ne bi smeli znižati že doseženi standardi varstva osebnih podatkov v Sloveniji. Prav tako IP, enako kot predlagatelj, izhaja iz temeljnega cilja, da mora predlog ZVOP-2 zagotoviti spoštovanje pravne varnosti.

V luči teh prizadevanj in na podlagi vašega zaprosila, 48. člena Zakona o varstvu osebnih podatkov (v nadaljevanju ZVOP-1) in 57. člena Splošne uredbe IP uvodoma izpostavlja nekatere bistvene dopolnitve in premisleke, ki bi jih po mnenju IP predlagatelj moral izvesti pred nadaljevanjem zakonodajnega postopka priprav predloga ZVOP-2.

IP na sistemski ravni uvodoma ugotavlja, da zakonodajna tehnika, ki jo zasleduje predlog zakona, v praksi pomeni na številnih mestih podvajanje ali deloma celo nasprotujoče si določanje obveznosti upravljavcev oz. obdelovalcev glede na uredbo (npr. v primeru pogodbene obdelave – člen 31 predloga ZVOP-2, v primeru skupnih upravljavcev – člen 33 predloga ZVOP-2), ki bo za upravljavce in obdelovalce pomenilo nejasnosti in bo tudi v inšpekcijskih postopkih pomenilo številne težave. V zvezi s tem se nam glede na izkušnje z uporabo Splošne uredbe v praksi ter odzive drugih deležnikov tekom dosedanjih priprav za izvrševanje Splošne uredbe zastavlja vprašanje potrebnosti dodatnega premisleka izbrane rešitve, v okviru katere se dejansko uporabnike postavlja pred izziv, kako v praksi tehtati med uporabo neposredno uporabljivega in hierarhično nadrejenega pravnega akta EU glede na določbe nacionalnega zakona. To bi lahko bistveno otežilo izvajanje predpisov v praksi in

zagotavljanje pravne varnosti ter predvidljivosti pravne ureditve pravnih razmerij. Iz enakih razlogov predlagamo tudi, da se z ločenima zakonoma zagotovi izvrševanje Splošne uredbe in prenos Direktive.

Glede na pomembne skrbi IP izpostavljam, da bi moral biti ZVOP-2 glede na pomen in posledice za varstvo pravic posameznikov in obveznosti zavezancev v praksi nujno s strani predlagatelja deležen resnega dodatnega premisleka in bistvenih dopolnitev. Konkretno pripombe k posameznim členom podajamo v nadaljevanju in smo na voljo za dodatna pojasnila, pri čemer so konkretni predlogi sprememb besedila označeni.

K I. DELU – temeljne določbe

K 6. členu

Izpostavljam, da bi morali biti izrazi uporabljeni v ZVOP-2 usklajeni z izrazi uporabljenimi v uradno popravljenem prevodu Splošne uredbe. Tako npr. je treba v 16. točki prvega odstavka uporabljati pojem »ustanovitev« namesto »sedež«.

V alineji b 16. točke prvega odstavka bi bilo treba besedo »te uredbe« zamenjati z besedo »Splošne uredbe«.

Izpostavljam tudi, da besedilo predloga ZVOP-2 ne vsebuje izrecne definicije pojma javni organ ali telo, kot ga uporablja Splošna uredba, definicija pojma javni sektor namreč lahko v praksi pripelje do nejasnosti, ali štejejo vsi subjekti javnega sektorja, kot jih opredeljuje predlog ZVOP-2 hkrati kot javni organi in telesa za namene izvrševanja Splošne uredbe. Zato bi bilo po mnenju IP treba dodati definicijo pojma, ki se uporablja v Splošni uredbi: »javni organ ali telo«.

Točka 26. prvega odstavka, ki ima dva odstavka, definira izraz »mednarodna organizacija« drugače kot točka (26) člena 4 Splošne uredbe.

Na koncu 3. točke tretjega odstavka, ki definira zasebni sektor, je najbrž napaka, ki je nastala zaradi vrivanja teksta in bi bilo treba spremeniti vrstni red besed. Tekst: *»ne glede na delež oziroma vpliv države ali dejstvo, da so nosilci javnega pooblastila, samoupravne lokalne skupnosti ali samoupravne narodne skupnosti«* bi se moral verjetno glasiti: *»ne glede na delež oziroma vpliv države, samoupravne lokalne skupnosti ali samoupravne narodne skupnosti ali dejstvo, da so nosilci javnega pooblastila,«*.

V **drugem odstavku** pri definiciji pojma **»pristojni organ za izvajanje IX. dela ZVOP-2«** v izogib nejasnostim, kateri subjekti štejejo med pristojne organe za izvajanje IX. dela ZVOP-2, predlagamo, da se besedilo drugega odstavka spremeni na način:

*»(2) Pristojni organ za izvajanja IX. dela tega zakona je katerikoli organ ali drug subjekt javnega prava Republike Slovenije, ki je zakonsko določen kot pristojen za preprečevanje, preiskovanje, odkrivanje ali pregon kaznivih dejanj ali izvrševanje kazenskih sankcij, vključno s **kaznivimi dejanji na področju preprečevanja pranja denarja ali financiranja terorizma, varnosti države in obrambe države, varovanja pred grožnjami javni varnosti in njihovim preprečevanjem, v delu, ko izvrševanje njihovih pristojnosti vključuje preprečevanje, preiskovanje ali odkrivanje kaznivih dejanj ter katerikoli drug organ ali drug subjekt, ki v skladu z zakonom lahko opravlja javne funkcije ali izvaja javna pooblastila s prej navedenimi zakonsko določenimi področji glede preprečevanja, preiskovanja, odkrivanja ali pregona kaznivih dejanj.**«*

K 9. členu

Predlagamo, da se besedilo tega člena uskladi z določbami Splošne uredbe.

Peti odstavek se na primer po nepotrebnem razlikuje od točke f člena 6(1) Splošne uredbe in postavlja strožje pogoje, poleg tega pa iz dikcije *»ter zakonitih interesov, ki so opredeljeni v oceni učinka na varstvo osebnih podatkov«* izhaja, da mora upravljavec v primeru obdelave osebnih podatkov na tej pravni podlagi vedno narediti oceno učinka, kar je v neskladju z določbami Splošne uredbe.

Tu bi kazalo vriniti še nov četrti odstavek, ki bi se glasil podobno kot točka h prvega odstavka 12. člena: *»Ne glede na prvi odstavek tega člena se lahko v zasebnem sektorju obdelujejo osebni podatki, če je to potrebno zaradi uveljavljanja ali izvajanja pravnih zahtevkov ali obrambo pred njimi v okviru zakonsko določenih sodnih in drugih uradnih postopkov.«*

K 10. členu

Iz postavljamo, da se v 3. odstavku bistveno širi v 2. odstavku podana omejitev posredovanja.

K 12. členu

Predlagamo, da se definicija pojma posebnih vrst osebnih podatkov uskladi z določbami Splošne uredbe in se v izogib nejasnosti pri točkah b, e, f, g in j 2. odstavka jasneje določi, da je pogoj za dopustnost obdelave, da takšno obdelavo (in ne zgolj nalog posameznih zavezancev) določa zakon.

IP izpostavlja skrb, da bi bilo lahko besedilo 3. odstavka razumljeno na način, da navedeni ukrepi zagotavljanja varnosti osebnih podatkov za druge vrste osebnih podatkov nikoli niso potrebni.

K II. DELU – pravice posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki

K 14. členu

IP v izogib nejasnostim predlaga, da se 14. člen bodisi črta bodisi zoži in se v 14. členu zgolj jasneje opredeli sklic na določbe Splošne uredbe brez delnega povzemanja zgolj dela določb Splošne uredbe.

Prav tako dodajamo, da bi bilo v tem delu ZVOP-2 na ustrezno mesto smiselno dodati določbo: *»V postopku z zahtevo in pritožbo po 41., 42. in 45. členu Zakona o pacientovih pravicah (...) se smiselno uporabljajo določbe 15., 16., 17., 19., 20., 21., 22., 23., 25. in 26. člena tega zakona«*.

K 15. členu

IP predlaga, da se formalnost glede vložitve zahteve za uveljavljanje pravic po 13.-22. in 34. členu Splošne uredbe, ki presega zahteve Splošne uredbe, opredeli zgolj za tiste zavezance iz javnega sektorja, ki so dolžni postopati po ZUP, enako velja glede obravnave zahtev.

K 16. členu

IP predlaga, da se obvezne sestavine zahteve bodisi opredelijo ločeno za zavezance javnega in zavezance zasebnega sektorja, bodisi se opredelijo drugače upoštevajoč, da bi v praksi v posamičnih primerih lahko zahteva po posredovanju naslova za zavezance, ki niso dolžni postopati po ZUP, pomenila posledično nesorazmerno obdelavo osebnih podatkov.

K 17. členu

IP izpostavlja nejasnost dikcije 'prevejanje vlagatelja', saj je namen izpolnitev zahteve in najverjetnejše preverjanje identitete posameznika, in ne preverjanje vlagatelja.

K 18. členu

IP predlaga črtanje 2. odstavka v izogib zlorab zakonsko določenega tolmačenja molka s strani upravljavcev. Prav tako taka določba ne pomeni koristi niti za posameznika niti za sam postopek.

K 19. členu

Glede na pomen določbe, predlagamo spremembo naslova člena v »*oblika odločitve*« (namesto »*oblika odgovora*«).

IP predlaga preoblikovanje besedila na način, da bo jasno zahtevano (podobno, kot je to v primeru postopka po ZDIJZ), da lahko upravljavec v primeru ugoditve o tem določi v neformalni obliki, v primeru zavrnitve pa v obliki pisnega obdveastila, ki vsebuje obrazložitev razlogov za odločitev in informacijo o možnosti pritožbe v skladu s tem zakonom.

K 20. členu

Glede na to, da je vsebinsko obravnavanje zahtev v zvezi z uveljavljanjem pravic posameznikov pri zavezancih po IX. delu ZVOP-2 urejeno v IX. delu ZVOP-2, predlagamo, da se temu primerno ustrezno dopolniti 20. člen oz. ustrezni členi IX. dela ZVOP-2. IP izpostavlja tudi, da je treba rok za pritožbo določiti jasneje – vezan je namreč na rok za odločitev o ugovoru.

IP izpostavlja, da mora biti besedilo glede možnosti uveljavljanja ugovora opredeljeno jasneje, in sicer, da se črta besedilo »*še zlasti*« v prvem stavku 1. odstavka. Dodatno izpostavljamo, da bi bilo treba dodati vezavo na način odločanja o ugovoru, kot je opredeljeno z (dopolnjenim) 19. členom.

K 21. členu

V 4. odstavku IP v izogib nedvoumnega tolmačenja obveznosti upravjavca predlaga dopolnitev, kot sledi: »(4) *Upravljavec od prejema posameznikove zahteve do izpolnitve zahteve ali v primeru zavrnitve, do pravnomočnega zaključka postopka, ne sme uničiti, ...*«.

K 23. členu

IP s ciljem hitrega in učinkovitega reševanja pritožbenih postopkov, predlaga, da se za 3. odstavkom doda nov odstavek, kot sledi: »(6) *Če tako narekuje učinkovitost postopka, lahko Informacijski pooblaščenec o pritožbi odloči z odločbo s skrajšano obrazložitvijo, v kateri poleg izreka navede le pravno podlago in temeljni razlog odločitve ter pravni pouk. Če po prejemu odločbe s skrajšano obrazložitvijo prosilec, organ ali stranski udeleženec najkasneje v 8 dneh neobvezujoče napove upravni spor zoper odločitev Informacijskega pooblaščenca, ta izda odločbo s polno obrazložitvijo v 15 dneh, s katero tudi razveljavi odločbo s skrajšano obrazložitvijo.*«

K 26. členu

IP v 2. odstavku predlaga črtanje besedila »(zlasti, če so glede istih osebnih podatkov ponovljene vsaj petkrat v enem letu)«, saj mora biti presoja individualna in vezana na vrsto obdelave, naravo podatkov in pogostost spreminjanja podatkov. V določenih primerih bi namreč to dejansko lahko pomenilo omejevanje pravice.

Prav tako predlagamo dopolnitev besedila glede dokaznega bremena upravjavca za očitno neutemeljenost ali pretiranosti zahteve.

IP predlaga dopolnitev besedila na način, da se jasno opredeli, da se za način odločanja iz 2. odstavka uporabljajo določbe 19. člena in druge določbe tega dela ZVOP-2 glede pritožbe.

K 27. členu

IP predlaga bodisi črtanje bodisi bistveno dopolnitev 2. odstavka, saj so določbe, kot so predlagane, odprte in nejasne ter ne dajejo nedvoumne možnosti razlage, v katerih primerih velja opisana pravica in kaj ta pomeni glede na siceršnje pravice posameznika (gre za dodatek ali nadomestilo ostalih pravic). V kolikor določba ostane, bi morala biti dopolnjena ter hkrati vezana na različna strokovna mnenja in ne zgolj tista, ki nastanejo v upravnih in sodnih postopkih.

K 28.a členu

IP izpostavlja, da bi bilo treba glede na določbe 85. in 89. člena Splošne uredbe razlikovati in ustrezno dopolniti 28.a člen na način, da bi bilo posebej urejeno vprašanje uveljavljanja pravic v zvezi z VIII. delom ZVOP-2 – zagotovljeno sodno varstvo (členi 82-84 – varstvo svodobe izražanja) in posebej vprašanje morebitnih omejitev uveljavljanja pravic v zvezi s VII. delom ZVOP-2 (člena 79-80 – obdelava osebnih podatkov v znanstvenoraziskovalne, zgodovinskoraziskovalne in statistične ter člen 81 - obdelava podatkov za namene arhiviranja v javnem interesu).

K III. DELU – upravljavec in obdelovalec

Splošna pripomba: predlog ZVOP-2 na nekaterih mestih v celoti povzema določbe Splošne uredbe, nekje deloma, spet na tretjih mestih se nanje sklicuje (nekaj primerov spodaj pri členih 31, 33, 37). Nekatero določbo Splošne uredbe so deloma spremenjene. Tega dela ZVOP-2 torej ne bo mogoče samostojno uporabljati, temveč bo treba izvajati primerjave med besedilom ZVOP-2 in zadevnimi določbami Splošne uredbe, kar za upravljavce in obdelovalce, za posameznike in za nadzorni organ prinaša manjšo preglednost in predvidljivost zahtev zakonskih določb ter s tem manjšo pravno varnost. Predlagamo, da se v največji možni meri strogo drži določb in besedila popravljenega prevoda Splošne uredbe iz zadevnih poglavij in tako zagotovi boljšo preglednost in pravno varnost.

K 31. členu (pogodbena obdelava)

V 3. odstavku bi bila namesto besedila: *»...pri čemer upravljavec posebej presodi, ali lahko vključitev dodatnega obdelovalca vpliva na tveganost obdelave osebnih podatkov«*, precej boljše dikcija iz Splošne uredbe: *»V primeru splošnega pisnega dovoljenja obdelovalec upravljavca obvesti o vseh nameranih spremembah glede zaposlitve dodatnih obdelovalcev ali njihove zamenjave, s čimer se upravljavcu omogoči, da nasprotuje tem spremembam.«*

Besedilo 8. odstavka nima realne dodane vrednosti, zato **predlagamo brisanje**.

K 33. členu (skupni upravljavci)

33. člen ne vsebuje vseh obveznosti, ki jih določa 26. člen Splošne uredbe, zato ga ne bo mogoče izvajati brez upoštevanja 26. člena Splošne uredbe, kar povzroča manjšo preglednost in pravno varnost. **Predlagamo prepis 26. člena Splošne uredbe.**

K 37. členu (ocena učinka)

Iz besedila 6. odstavka ni razvidno, kakšen je namen tega odstavka. Po takšni določbi bo namreč moral obdelovalec presojeti, kdaj je ocena potrebna pri upravljavcu. Izpostavljamo, da ni jasno niti kako naj to presoja, niti zakaj naj bi to bila njegova vloga. Prav tako ni mogoče razbrati, kaj naredi obdelovalec, potem ko dobi oceno učinka. Splošna uredba ne vsebuje takšne določbe in ni videti tehtnih argumentov zanjo, **zato predlagamo brisanje** 6. odstavka.

K 38. členu (pošiljanje osebnih podatkov, ki ga izvajajo osebe javnega sektorja, ter brezplačnost pošiljanja)

Glede na to, da izraz *»tretja oseba«* zajema tako pravne in fizične osebe zasebnega sektorja, kot tudi javne organe, agencije in telesa, bi bilo smiselno v prvem odstavku izraz *»tretja oseba«* izpustiti, zaradi česar bi bilo že na prvi pogled jasno, da prvi odstavek določa posredovanje osebnih podatkov drugim osebam javnega sektorja, drugi odstavek pa posredovanje osebnih podatkov osebam zasebnega sektorja. Prvi odstavek bi se tako lahko glasil: *»Posredovanje osebnih podatkov, ki ga izvedejo osebe javnega sektorja, drugim osebam javnega sektorja ~~ali tretjim osebam~~, je dovoljeno, če je potrebno za izvajanje nalog v pristojnosti osebe javnega sektorja, ki posreduje podatke, ali*

obveznosti ali nalog ~~tretje~~ osebe javnega sektorja, ki se ji podatki prenašajo, ali so izpolnjeni pogoji, ki bi dopuščali obdelavo v skladu z 8., 9., 12. ali 13. členom tega zakona. Oseba javnega sektorja ~~ali tretja oseba~~, ki se ji podatki posredujejo, sme osebne podatke obdelovati samo za namen, za uresničevanje katerega se ji posredujejo. Obdelava za druge namene je dovoljena le pod pogoji iz šestega in sedmega odstavka 8. člena tega zakona.«

Glede na to, da posredovanje osebnih podatkov pravnim in fizičnim osebam zasebnega sektorja na splošno ureja že drugi odstavek, bi bilo treba v petem odstavku, ki ureja posredovanje osebnih podatkov iz treh taksativno določenih registrov jasno zapisati, da se ta odstavek nanaša oz. da ta odstavek velja izključno za posredovanje osebnih podatkov iz teh treh registrov.

Podobno kot za peti odstavek bi bilo treba zapisati tudi za sedmi odstavek, ki ureja posredovanje osebnih podatkov na področjih varnosti države.

K 39. členu

V drugem odstavku bi bilo treba jasno zapisati, da se osebni podatki osebam javnega sektorja pošiljajo praviloma brezplačno, razen če zakon ne določa drugače. Določba bi se po našem mnenju morala glasiti: »Osebe zasebnega sektorja posredujejo osebne podatke osebam javnega sektorja brezplačno, razen če zakon ne določa drugače.«

K 40. členu

V 1. točki drugega odstavka bi bilo potrebno med besedi »podpis« in »pooblaščen osebe« vrniti besedilo »vlagatelja oziroma«.

K IV. DELU – pooblaščen osebe za varstvo podatkov, kodeksi ravnanja in certificiranje

Splošna pripomba: predlog ZVOP-2 tudi v tem delu na nekaterih mestih v celoti povzema določbe Splošne uredbe, nekje deloma, spet na tretjih mestih se nanje sklicuje. Nekatero določbo Splošne uredbe so deloma spremenjene. Tudi tega dela ZVOP-2 torej ne bo mogoče samostojno uporabljati, temveč bo treba izvajati primerjave med besedilom ZVOP-2 in zadevnimi določbami Splošne uredbe, kar za upravljavce in obdelovalce, za posameznike in za nadzorni organ prinaša manjšo preglednost in predvidljivost zahtev zakonskih določb ter s tem manjšo pravno varnost. Predlagamo, da se v največji možni meri strogo drži določb in besedila popravljenega prevoda Splošne uredbe iz zadevnih poglavij in tako zagotovi boljše preglednost in pravno varnost.

K 45. členu (pooblaščen osebe)

4. odstavek: IP izpostavlja, da ni videti argumentov za določbo, da mora upravljavec ali obdelovalec sporočiti IP tudi »morebitni strokovni ali znanstveni naslov«. Ta določba se namreč bere kot obveznost za vse zavezance, pa temu ni tako. IP je doslej že prejel več kot 2.000 obvestil in številni bi morali dodatno sporočiti podatek o strokovnem ali znanstvenem naslovu.

Ni opredeljeno, katere podatke mora zavezanec sporočiti IP, če gre za zunanjega izvajalca (npr. d.o.o.).

Menimo, da bi morali dodati določbo, da zavezancem, ki so že sporočili podatke o imenovani pooblaščen osebi na podlagi zahtev Splošne uredbe in so te skladne z zahtevami ZVOP-2, ni treba ponovno sporočiti podatkov po uveljavitvi ZVOP-2.

5. odstavek: Izpostavljamo, da je namen Splošne uredbe, da ima posameznik možnost kontakta s konkretnim upravljavcem, ki v resnici obdeluje njegove osebne podatke, ne pa ustvarjanje seznama vseh pooblaščenih oseb v državi članici. Register zbirk osebnih podatkov se je izkazal kot neučinkovit

za uveljavljanje pravic posameznika in je bil iz tega razloga tudi ukinjen s Splošno uredbo. Menimo, da tudi javni register pooblaščenih oseb ne bi pripomogel k uresničevanju pravic posameznika, ampak k uresničevanju interesov oglaševalcev. Še toliko bolj, ker obstaja nevarnost, da register ne bo točen in ažuren, ko bi upravljavci podatke spreminjali in bi o tem pozabili obvestiti IP. To bi povzročalo zmedo, posamezniki pa bi imeli težave.

Zadnji predlog v nasprotju s prejšnjimi predvideva javno dostopnost seznama pooblaščenih oseb. Iz določb Splošne uredbe ni videti, da je bil njen namen vzpostaviti javni register teh oseb pri nadzornem organu. Javnost podatkov se namreč zagotavlja pri vsakem upravljavcu posebej in s tem omogoči posamezniku enostaven kontakt s pooblaščenimi osebo (za to ni potrebna vzpostavitev centralnega registra, saj posameznik preko spletne strani zavezanca dobi vse podatke). Po drugi strani pa se nadzornemu organu omogoči vzpostavitev seznama pooblaščenih oseb po zavezancih. Osebe na takšnem javnem seznamu bodo lahko predmet nezaželenega neposrednega trženja. Smiselno pa bi bilo, da se določi obveznost upravljavcev, da na svoji spletni strani objavijo kontaktne podatke pooblaščenih oseb.

K 50. členu (položaj pooblaščenih oseb)

Predlog ZVOP-2 v 3. odstavku določa, da mora pooblaščen oseb podati privolitve za njeno določitev, pri čemer se pojavlja vprašanje, ali ni to stvar organizacije dela pri vsakem posameznem zavezancu in posledično delovnopravne zakonodaje. Ni namreč jasno, kaj bo takšna določba ZVOP-2 pomenila v praksi, če privolitve posameznik ne bi podal. IP se sprašuje, ali je res namen ZVOP-2 omogočiti izven določb delovnopravnih predpisov, možnost, da posameznik ne poda privolitve, ter kakšne bodo posledice takšnega 'ne-strinjanja' (npr. v situaciji, ko je edina primerna usposobljena oseba v organizaciji za opravljanje tovrstnih nalog).

K V. DELU – prenos osebnih podatkov v tretje države ali mednarodne organizacije

K 56. členu

Glede na to, da je ureditev glede odločanja Evropske komisije predmet Splošne uredbe, predlagamo, da se postopkovno ne opredeljuje načina odločanja Evropske komisije in besedilo spremeni, kot sledi: »... če je Evropska komisija *predhodno odločila*, da zadevna tretja država, ozemlje, ...«.

K 57. členu

Glede na določbe 46. člena Splošne uredbe je potrebna dopolnitev točke č 2. odstavka, kot sledi: »č) *standardnimi določbami o varstvu osebnih podatkov, ki jih sprejme Informacijski pooblaščenec ali drug nadzorni organ v skladu s členom 46 Splošne uredbe in odobri Komisija v skladu s postopkom pregleda iz drugega odstavka 93. člena Splošne uredbe;*«.

Prav tako je glede na določbe 46. člena Splošne uredbe potrebna dopolnitev 3. odstavka, kot sledi:

»(3) *Ustrezni zaščitni ukrepi v skladu s prvim odstavkom tega člena se lahko zagotovijo tudi na način in pod pogoji določenimi v 3. in 4. odstavku 46. člena Splošne uredbe, pri čemer je za ustrezne zaščitne ukrepe in prenos v teh primerih potrebno posebno dovoljenje Informacijskega pooblaščenca ali drugega nadzornega organa pristojnega po Splošni uredbi.*«

K 58. členu

Ni razvidno, na kakšen način, če sploh, je upoštevan drugi pododstavek 1. odstavka 49. člena Splošne uredbe.

Prav tako ni razvidno, na kakšen način je implementiran 2. in 3. odstavek 49. člena Splošne uredbe.

K 59. členu

Potrebno bi bilo jasneje ločiti med in vlogo in pogoji:

- za pridobitev dovoljenja na podlagi pogodbenih določil iz 3. odstavka 57. člena ZVOP-2; ter
- za odobritev zavezujočih poslovnih pravil v skladu s členom 47 Splošne uredbe;

saj se pogoji za pridobitev takšnega dovoljenja oziroma odobritve bistveno razlikujejo. Iz prvega odstavka tega člena sedaj na prvi pogled celo izhaja, da mora upravljavec, ki namerava prenesti osebne podatke v tretjo državo na podlagi zavezujočih poslovnih pravil, pred začetkom prenosa vedno pridobiti odločbo IP.

Dodatno pa bi bilo treba v ločenem členu opredeliti tudi postopek za sprejem odločitve na podlagi 4. in 5. odstavka 57. člena ZVOP-2, ter dodati, da je takšna odločitev mogoča zgolj pod pogoji iz 5. odstavka 49. člena Splošne uredbe ter opredeliti vlogo posameznih ustreznih zaščitnih ukrepov po 57. členu ZVOP-2.

K VI. DELU – nadzorni organ za varstvo osebnih podatkov Republike Slovenije

K 61. členu

Drugi in tretji odstavek sta nepotrebna in zgolj vnašata nejasnosti, zato predlagamo njuno črtanje.

K 62. členu

1. odstavek: IP izpostavlja načelno nestrinjanje z opredelitvijo širokega kroga izjem glede nadzornih pristojnosti IP, posebej v delu, ki se nanaša na točke 4, 5, 6 in 7. Gre za ustvarjanje pravno nejasnih izjem oziroma kroga subjektov, ki bodo izven nadzora, pri čemer je dikcija, kot jo vsebuje predlog ZVOP-2 široka do te mere, da se posredno lahko krog izjem nevarno in samovoljno razširi, če bi se določeni zavezanci želeli načrtno izogniti nadzoru. To je posebej nevarno v primeru organov kazenskega pregona, kjer je posameznik prav z vidika posegov v zasebnost in varstvo osebnih podatkov posebej ranljiv in dejansko izpostavljen obsežnemu nadzoru s strani državnih organov.

Iz navedenih razlogov IP nasprotuje določbam, ko so opredeljene v točkah 4, 5, 6 in 7 1. odstavka. Če predlagatelj skrbi zagotavljanja varnosti teh podatkov, bi eventualno lahko tu zapisali zgolj posebne zaščitne ukrepe, npr. da IP pri opravljanju nadzora ne sme zapisati nobenih podatkov, iz katerih bi bilo možno razbrati identiteto zaščitene priče ter da ne sme reproducirati dokumentov, kjer so takšni podatki napisani.

V skladu z zapisanim je treba preoblikovati besedilo 2. odstavka, prav tako izpostavljamo, da se 2. odstavek še vedno sklicuje tudi na 8. točko, ki pa je ni več.

K 63. členu

IP ocenjuje, da bi bilo tudi v 1. odstavku koristno, da bi vriniti besedo »lahko daje«.

V 4. odstavku je treba za besedo »soglasje« dodati besede »ali predhodno mnenje«, saj je v nekaterih zakonih (npr. v 204. členu ZP-1) določeno, da IP da predhodno mnenje.

K 64. členu

Zadnji stavek četrtega odstavka se bere tako, kot da predstavniki IP sami krijejo svoje stroške, zato bi bilo treba jasno zapisati, da njihove stroške krije IP.

K 67. členu

Glede na to, da naj bi obliko izkaznice predpisal IP, pri čemer noben predpis ne predpisuje objave tega akta (aktov IP na sploh), takšna ureditev ne zagotavlja ustrezne pravne varnosti. Namen izkaznice in dolžnosti identifikacije z njo pri opravljanju nadzora je v tem, da lahko zavezanec preveri, ali je oseba v resnici pooblaščen opravljanje nadzor. Če zavezanec ne ve niti, kako naj bi izkaznica izgledala, to utegne odpreti možnosti za morebitne zlorabe v praksi.

Iz teh razlogov IP predlaga, da naj se določbe tega člena dopolnijo tako, da bo oblika in vsebina izkaznice predpisal minister, tako kot doslej.

K 68. členu

1. odstavek: v 5. točki ni jasno opredeljeno, katere so »storitve«, na katerih so »shranjeni podatki«.

2. odstavek: gre za določbo, ki sistemsko sodi v predpis, ki ureja vse inšpekcijske postopke – ZIN. Varstvo pred neupravičenimi posegi v komunikacijsko in prostorsko zasebnost pravnih oseb ter odvetniško zaupnost bi moral zakonodajalec nediskriminatorno urediti v okviru predpisa, ki velja za vse inšpekcijske postopke. Trenutna dikcija tega odstavka ne razmejuje t.i. krogov prostorske zasebnosti pravne osebe, kot bi glede na obrazložitev odločbe Ustavnega sodišča RS št. U-I-40/12 po oceni IP morala.

Skladno z odločbo Ustavnega sodišča RS je potrebno razlikovati med:

1. delom poslovnih prostorov, ki so splošno dostopni javnosti – v teh prostorih pravna oseba ne uživa pravice do prostorske zasebnosti, zato tudi v tem delu ne more priti do posega v to njeno pravico;
2. delom poslovnih prostorov, ki niso splošno dostopni javnosti, kjer pravna oseba ima pravico do prostorske zasebnosti, vendar je poseg v to pravico dopusten glede na t.i. krog zasebnosti, ki je lahko:
 - a.) širši krog prostorske zasebnosti, ki jo sicer varuje 35. člen Ustave RS, vendar smejo državni organi zaradi izvrševanja nadzora nad gospodarsko dejavnostjo **tudi brez sodne odločbe** vstopati v poslovne prostore pravnih oseb, ki niso odprti za javnost, ter si jih vizualno ogledati, brez odpiranja skritih predelov ter zasegov stvari in opreme, ki se tam (v skritih prostorih) nahajajo;
 - b.) ožji krog prostorske zasebnosti, ki je varovana v okviru 36. člena Ustave RS in predstavlja preiskavo oziroma pregled skritih delov poslovnih prostorov, v katerih se nahajajo stvari, dokumentacija ali oprema, z namenom pridobitve podatkov, zasega listin ter drugih nosilcev podatkov in za kar je glede na obrazložitev odločbe Ustavnega sodišča RS št. U-I-40/12 **potrebna sodna odredba**.

Obstoječe zakonsko besedilo postavlja standard potrebe po sodni odredbi v vseh primerih verjetno izkazanega posega v prostorsko zasebnost, torej tudi v primerih posega v širši krog prostorske zasebnosti, kar pa glede na obrazložitev navedene odločbe Ustavnega sodišča RS ne sodi v domet 36. člena Ustave RS. S tem je po oceni IP predvideno varstvo prostorske zasebnosti pravnih oseb, ki jo zajema 35. člen Ustave RS z ukrepi, ki jih Ustava RS zahteva za izvedbo preiskave po 36. členu Ustave RS, pri čemer bo na račun takšnega standarda, ki ga Ustava RS niti ne zahteva, po nepotrebnem okrnjena možnost izvajanja oziroma učinkovitost inšpekcijskega nadzora.

Prav tako obstoječa zakonska ureditev ne predvideva možnosti takojšnjega **zavarovanja dokazov**, ki se nahajajo v teh skritih prostorih, v času od ugovora zavezanca do pridobitve sodne odločbe. Nadzorniki za varstvo osebnih podatkov pogosto ravno zaradi nevarnosti, da bo zavezanec skril dokaze, izbrisal podatke, ipd., izvedejo nenapovedan inšpekcijski nadzor, ki ga bo potrebno v primeru, ko se bo zavezanec skliceval na poseg v prostorsko zasebnost, prekiniti ter z njim nadaljevati po pridobitvi sodne odredbe. V tem času bo zavezanec lahko vse dokaze skril ali uničil, zaradi česar mora biti nadzorniku dana možnost, da skrite prostore, elektronske naprave, ipd., ki sodijo v ožji krog prostorske zasebnosti, in v katerih sumi, da se nahajajo dokazi, pomembni za odločanje v inšpekcijskem ali prekrškovnem postopku, **zapečati** do pridobitve sodne odredbe oziroma najdlje za čas petih dni.

2. odstavek, 4. alineja 3. odstavka in 6. odstavek – odvetniška zaupnost: Ustavno sodišče RS je v odločbi U-I-115/14-28, Up-218/14-45 podrobno razdelalo obseg varstva komunikacijske ter prostorske

zasebnosti odvetnikov. IP ocenjuje, da bo brez izrecne zakonske določbe, v kateri bo jasno navedeno, da se na odvetniško zaupnost ne more sklicevati odvetnik, kadar bo ta sam subjekt nadzora (inšpekcijski zavezanec), ob obstoječi dikciji zakona odvetnik lahko nasprotoval posredovanju pisne dokumentacije ter listin, sklicujoč se na odvetniško zaupnost tudi kadar bo sam inšpekcijski zavezanec. Zakon bi po oceni IP moral najmanj jasno določiti, da kadar IP izvaja pooblastila iz 2. točke 1. odstavka 68. člena, se sme odvetnik, ki je hkrati inšpekcijski zavezanec, sklicevati na odvetniško zaupnost izključno kadar in kolikor ta zajema komunikacijo med odvetnikom in njegovo stranko.

Iz celotne obrazložitve odločbe Ustavnega sodišča RS št. U-I-115/14-28, Up-218/14-45 izhaja, da je namen posebnega varstva odvetniške zaupnosti predvsem v zagotavljanju oziroma uresničevanju pričakovane zaupnosti med odvetnikom in njegovo stranko, ki tvori jedro njenega razmerja.

IP vodi inšpekcijske postopke, v katerih odvetniki praviloma nastopajo kot zavezanci in v okviru katerih se preverja tako zakonitost pridobivanja, posredovanja osebnih podatkov, kot tudi zagotavljanje postopkov in ukrepov za varnost osebnih podatkov. V teh postopkih IP ne ugotavlja dejstev in okoliščin v zvezi s komunikacijo med stranko ter njenim odvetnikom, niti ne izvaja pregledov prostorov, pač pa na podlagi posredovane dokumentacije presoja obstoj pravne podlage za odvetnikovo pridobivanje podatkov od tretjih oseb, pravne podlage za odvetnikovo posredovanje podatkov tretjim osebam ter zagotavljanje ustrezne ravni zavarovanja oziroma varstva osebnih podatkov, kar glede na obrazložitev odločbe Ustavnega sodišča RS pojmovno ne more soditi v polje odvetniške zaupnosti. Pri svojem delu se IP že sedaj srečuje z ugovori odvetnikov kot zavezancev v inšpekcijskem postopku, da IP ne bodo posredovali npr. zahteve za posredovanje podatkov, s katero so, sklicujoč se na 10. člen ZOdv, zaprosili za podatke upravljavce zbirk ter ne bodo pojasnjevali, za katere namene so te podatke potrebovali, češ da bi z razkrivanjem teh informacij kršili zavezo k odvetniški zaupnosti. Ob obstoječem zakonskem besedilu bodo tako postopki, ki jih vodi IP zoper odvetnike, brez ustrezne pojasnjevalne zakonske določbe obremenjeni s številnimi ugovori odvetnikov, ki bodo vplivali na hitrost in učinkovitost ter tudi stroške postopka.

Trenutno besedilo predloga (4. alineja 3. odstavka 68. člena) predvideva postavitve posebnega izvedenca, ki bo pregledal gradivo. Iz obrazložitve te določbe ni mogoče razbrati, zakaj se je predlagatelj odločil za takšno (višjo in po oceni IP tudi nepotrebno) obliko zaščite glede na vsebino odločbe Ustavnega sodišča RS št. U-I-115/14-28, Up-218/14-45 v 60. točki. Postavitev izvedenca je povezana z določenimi stroški, pri čemer zakon ne daje odgovora, kdo bo te stroške kril (najbrž se bo o tem odločalo po določbah 31. člena ZIN). IP ne vidi razloga, zakaj ne bi končna presoja glede dolžnosti posredovanja dokumentacije bila dana sodišču, kot to nenazadnje izhaja iz 60. točke prej navedene odločbe Ustave RS. Zastavlja se tudi vprašanje, strokovnjak katerega področja naj bi postavljeni izvedenec sploh bil.

Termin »Informacijski pooblaščenec« v 3. odstavku bi bilo zaradi konsistentnosti izrazoslovja v celotnem zakonu treba nadomestiti z »nadzornik, namestniki informacijskega pooblaščenca ter informacijski pooblaščenec«.

K 75. členu

V izogib nejasnosti glede razmerja med pooblastili IP neposredno na podlagi Splošne uredbe in svetovalnimi pooblastili po 75. členu ZVOP-2, IP predlaga dopolnitev uvodnega dela 1. odstavka, kot sledi: »*Informacijski pooblaščenec lahko poleg nalog iz 57. člena Splošne uredbe tudi:...*«.

K VIII. delu – Varstvo svobode izražanja ter dostopa do informacij v razmerju do varstva osebnih podatkov

K 82. členu

4. odstavek: IP predlaga, da se 4. odstavek črta, ker je vsebinsko v nasprotju s 3. odstavkom, v skladu s katerim je za uveljavljanje pravic posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki, v zvezi s tem členom zagotovljeno ustrezno sodno varstvo.

Prav tako IP opozarja na že izpostavljene dileme glede popolne omejitve pravic tudi v zvezi z znanstvenim ustvarjanjem in v razmislek v tem delu predlaga ločeno ureditev oz. morebitno ožjo omejitev pravic posameznika.

K IX. DELU – obdelava osebnih podatkov za namene preprečevanja, preiskovanja, odkrivanja ali pregona zaradi kaznivih dejanj, izvrševanja nalog in pooblastil policije, varnosti države, obrambe države ter izvrševanja kazenskih sankcij

Uvodoma izpostavljamo, da v ZVOP-2 kljub dopolnitvam še vedno niso povsem celovito, razumljivo in jasno prenešene vse določbe Direktive. Tako ni videti prenosa številnih delov IV. poglavja direktive (členi od 19 do 34), prav tako se dikcija nekaterih členov še vedno razhaja in vsebinsko ne ustreza povsem določbam iz Direktive.

K 85. členu

Opredelitev področja uporabe tega dela zakona je treba uskladiti z zgoraj predlagano dopolnitvijo definicije pojma »**pristojni organ za izvajanje IX. dela ZVOP-2**«.

K 86. členu

Kot je IP že opozoril, bo v praksi zelo težko razločiti, katere določbe preostalih delov ZVOP-2 dejansko veljajo tudi za pristojne organe po IX. delu ZVOP-2.

K 89. členu

V tej določbi – niti kje drugje v predlogu zakona – ni celovito prenešena celotna vsebina 9. člena Direktive, zato določba ne nudi jasne razmejitve, kdaj veljajo določbe IX. dela in kdaj zgolj Splošne uredbe ter preostalih delov ZVOP-2.

K 90.a členu

IP izpostavlja, da je delovna skupina nadzornih organov za varstvo osebnih podatkov po členu 29 v svojem mnenju izrecno priporočila, da se z nacionalno zakonodajo upravljavce po Direktivi zaveže k izvedbi ocen učinkov v zvezi z varstvom osebnih podatkov v vseh primerih avtomatiziranega sprejemanja odločitev. IP poudarja, da bi bilo z vidika učinkovitega varstva pravic posameznikov to nujno opredeliti tudi v ZVOP-2.

Prav tako trenutna dikcija zahtev 11. člena Direktive ne prenaša v celoti.

K 92. členu

IP izpostavlja, da določbe še vedno ne prenašajo ustrezno obveznosti upravljavcem, da posamezniku, na katerega se nanašajo osebni podatki, proaktivno dajo na voljo v členu 13 Direktive zahtevane informacije.

K členom 91-94

IP v zvezi s temi členi, ki urejajo pravice posameznikov izpostavlja, da še vedno ni jasno njihovo razmerje glede na posamezne določbe zajete v II. delu zakona.

K 94.a členu

IP izpostavlja, da bi določbe tega člena dejansko lahko zaradi nekoliko nejasne dikcije pripeljale do širitev možnih omejitev, kot jih opredeljuje Direktiva in zoženja pravic glede na obstoječe določbe ZVOP-1.

K 95. členu

Opredelitev področja uporabe tega poglavja je treba uskladiti z zgoraj predlagano dopolnitvijo definicije pojma **»pristojni organ za izvajanje IX. dela ZVOP-2«**.

K 98. členu

Besedilo ni v celoti skladno z zahtevami 38. člena Direktive.

K 99. členu

Besedilo ni v celoti skladno z zahtevami 39. člena Direktive.

K X. DELU – področne ureditve obdelav osebnih podatkov

K 100. členu (pravice in dolžnosti upravljavca na področju neposrednega trženja)

4. odstavek bistveno razširja predhodne verzije. Določba po novem predvideva, da mora *»upravljavec neposredno trženje iz prvega in drugega odstavka tega člena izvajati tako, da posamezniku ob izvajanju neposrednega trženja posreduje naslednje informacije:*

– identiteto in kontaktne podatke upravljavca;

– ali je upravljavec podatke zbral iz javno dostopnih virov ali v okviru zakonitega opravljanja dejavnosti in

– na kakšen način lahko posameznik uveljavlja pravico iz 16. člena in drugega odstavka 21. člena Splošne uredbe ter iz 101. člena tega zakona.« Menimo, da je bila prejšnja verzija, ki je določala: *»Upravljavec mora neposredno trženje izvajati tako, da posameznika ob izvajanju neposrednega trženja jasno in ločeno od katerihkoli drugih informacij obvesti o njegovih pravicah.«*, boljša.

K 103. členu (uporaba videonadzora glede dostopa v uradne službene oziroma poslovne prostore)

Predlagamo spremembo in poenotenje naziva člena z ostalimi členi, in sicer naj bi se naziv člena glasil: *»(videonadzor dostopa v uradne službene oziroma poslovne prostore)«* .

4. odstavek (vsebina zbirke): predlagamo črtanje tega odstavka, pri čemer se obenem v 102. člen (splošne določbe videonadzora) vrine nov 5. odstavek, ki določa vsebino zbirke za vse vrste videonadzora. Novi 5. odstavek bi se glasil: *»Če ni z zakonom ali s predpisom, sprejetim na njegovi podlagi drugače določeno, zbirka posnetkov videonadzornega sistema vsebuje posnetek posameznika (slika) ter datum in čas posnetka.«*.

V primeru, da 4. odstavek ostane takšen, kot je sedaj, bi bilo potrebno zaradi določitve vsebine zbirke osebnih podatkov, ki nastaja z izvajanjem videonadzora, z zgoraj predlaganim besedilom dopolniti člene 104, 105 in 106, saj navedeni členi ne določajo vsebine zbirke videonadzora.

Predlagamo spremembo in poenotenje naziva člena z ostalimi členi, in sicer naj bi se naziv glasil: *»(videonadzor dostopa v uradne službene oziroma poslovne prostore)«*.

K 104. členu

Predlagamo spremembo in poenotenje naziva člena z ostalimi členi, in sicer naj bi se naziv člena glasil: *»(videonadzor v večstanovanjskih stavbah)«*.

K 105. členu

Predlagamo spremembo in poenotenje naziva člena z ostalimi členi, in sicer naj bi se naziv člena glasil: »(videonadzor znotraj delovnih prostorov)«.

K 106. členu

1. odstavek: še vedno manjka določba »po zakonu« v delu besedila »(...), ki jih **po zakonu** varuje policija, (...)«.

K 107. členu

Predlagamo, da se 3. odstavek spremeni na način, da bi se črtalo besede »četrtega, petega in šestega odstavka«, kar bi pomenilo, da se biometrični ukrepi v javnem sektorju v zvezi z vstopom v stavbo ali njene dele uvedejo ob smiselni uporabi vseh določb 108. člena.

K 112. členu

4. odstavek: besedilo bi bilo treba dopolniti na način, da bi se v njem jasno določila vsebina obvestila IP.

K XI. DELU – kazenske določbe

IP glede predpisane višine in razpona glob IP ponovno ugotavlja, da so kazenske določbe v predlogu ZVOP-2 še vedno izdelane pomanjkljivo in površno ter da globe, ki so predpisane za podobno težke kršitve, med seboj še vedno **niso usklajene**. Zaradi tega je potrebno nujno pristopiti k sistemski rešitvi in za podobno težke prekrške predpisati globe v podobni višini. IP predlaga, da se za vse prekrške globe predpišejo na način, kot je IP že večkrat predlagal, to je na način, da se znižajo spodnje meje globe ter hkrati povišajo njihove zgornje meje.

K 120. členu

1. odstavek: v 1. točki 1. odstavka bi bilo treba besedico »in« v besedilu »krši obveznosti upravljavca **in obdelovalca**« zamenjati z besedico »**ali**«, saj bi bilo v nasprotnem primeru takšno določbo možno razlagati na način, da stori prekršek le tisti, ki hkrati krši tako obveznosti upravljavca, kot tudi obdelovalca.

K 121.a členu

Naziv člena bi se po mnenju IP moral glasiti »(kršitve II. in III. dela tega zakona)«.

Dodati bi veljalo še prekrške zaradi kršitev:

- 4. odstavka 21. člena (če po prejemu zahteve posameznika pred zaključkom postopka uniči, spremeni, ... zahtevane osebne podatke);
- 4. odstavka 34. člena (če v notranjih aktih ne določi ukrepov ter oseb ...).

Prekršek za kršitev 42. člena je določen že v 122. členu.

K 122. členu:

Prekrškovne določbe so neustrezne, saj ta člen sploh ne predpisuje prekrškov in glob za pravne osebe, samostojne podjetnike posameznike ter posameznike, ki samostojno opravljajo dejavnost, pač pa zgolj za njihove odgovorne osebe. Podobno kot pri večini drugih prekrškovnih določb bi bilo tudi prekrškovne določbe tega člena potrebno zapisati na način, da se v 1. odstavku določijo prekrški in globe za pravno osebo, samostojnega podjetnika posameznika ter posameznika, ki samostojno opravljajo dejavnost, v 2. odstavku prekrški in globe za njihove odgovorne osebe, v 3. odstavku prekrški in globe za odgovorne osebe državnih organov in organov samoupravnih lokalnih skupnosti, v 4. odstavku pa prekrški in globe za posameznike.

K 123. členu:

Prekrškovne določbe tega člena so še povsem nedodelane, v oklepajih pa je v mnogih primerih naveden napačen člen zakona, na katerega se nanaša kršitev.

Glede na določbe področja uporabe IX. dela tega zakona se postavlja tudi vprašanje, kdaj bi lahko prišlo v poštev sankcioniranje odgovorne osebe pravne osebe ali samostojnega podjetnika (in v tem primeru še, zakaj potem ni predpisana tudi sankcija za pravno osebo in samostojnega podjetnika). IP se prav tako sprašuje, zakaj ni predvideno sankcioniranje posameznika za kršitve določb IX. dela tega zakona (za posameznika bi sankcija morda prišla v poštev v primeru, ko bi osebne podatke, s katerimi se je seznanil npr. kot osumljenec, uporabil za nezakonite namene).

K 127. členu

Kazenska določba, kot je zapisana sedaj, predpisuje samo prekršek za izvajanje videonadzora ali uporabo posnetkov v nasprotju **z namenom** iz 104. člena, torej je sankcionirana le kršitev določb prvega odstavka 104. člena, ne pa tudi kršitev določb ostalih členov. Določbo je zato treba nujno ustrezno dopolniti.

K 128. členu

Kazenska določba, kot je zapisana sedaj, predpisuje samo prekršek za izvajanje videonadzora v nasprotju **z namenom** iz 105. člena, torej je sankcionirana le kršitev določb prvega odstavka 105. člena, ne pa tudi kršitev določb 2., 3., 4., 5. in 7. odstavka 105. člena. Določbo je zato treba nujno ustrezno dopolniti.

K 129. členu

Manjka navedba kršitve v zvezi z uporabo posnetkov v nasprotju z nameni iz 106. člena ter navedba kršitve določb 2. odstavka 106. člena.

IP v zvezi s kazenskimi določbami iz 127., 128. in 129. člena predlaga, da se kazenske določbe teh členov zapišejo na podoben način, kot so zapisane v 125. in 126. členu, torej se 1. odstavek razdeli na več alinej, v katerih se predpišejo prekrški za kršitev posameznega odstavka 127., 128. oz. 129. člena.

K 130. členu

Ta člen ne vsebuje kazenske določbe za pravne osebe javnega sektorja, kot je to določal 99. člen ZVOP-1 (takšne pravne osebe so npr. zdravstveni zavodi in izobraževalne inštitucije, ki niso državni organi). Zaradi tega je treba dodati nov 1. odstavek, ki bo določil tudi globo za kršitev s strani pravnih oseb javnega sektorja.

K131. členu

Tu bi kazalo dodati še 3. odstavek, s katerim bi se določil še prekršek za posameznika.

K 135. členu

Potrebno dodati, da se kaznuje tudi, če pred začetkom povezovanja ne obvesti IP v skladu s četrtem odstavkom 112. člena.

K XII. DELU – prehodne in končne določbe

IP na splošno k temu delu izpostavlja nujnost upoštevanja, da se dejansko Splošna uredba od 25. 5. 2018 že uporablja in torej prehodne določbe ne bi smele uvajati novih prehodnih obdobij v neskladju s Splošno uredbo na način, da bodo dejansko diskriminirale zavezance, ki Splošno uredbo od 25. 5. 2018 že spoštujejo in izvajajo (kot npr. določbe 137. člena).

K 143. členu

Glede na določbe 26. člena ZVOP-2 in predlog za spremembo 67. člena ZVOP-2 je treba v tem delu ustrezno spremeniti določbo na način, da »*Ministrstvo za pravosodje izda akte*«, ne »*Informacijski pooblaščenec*«.

Lepo vas pozdravljamo,

Mojca Prelesnik, univ. dipl. prav.,
informacijska pooblaščenka